

Telesni instinkt

Doživetje prosto-živečimi konji v puščavi Avstralije, me je globoko zaznamovalo. Ob tej nezemski Lepoti onemi vsaka zgovornost. Njihova neukročenost je utelešena Božanskost. Kakšna dostojanstvenost, kakšen navdih so! Njihova telesa buhtijo od Moči. Iz njihovih oči gleda Bog.

Nato sem videla, kako udomačujejo te lepotce, ki bi jih smeli le spoštljivo občudovati. Tako jih izčrpajo, da jim zlomijo duha in nehajo hrepeneti po svobodi. Preden jih ulovijo, jih z veliki džipi ganjajo ure, da omagajo, nato jih prisilijo v majhne zamejenosti, iz katerih ne morejo. Posebej neubogljive tepejo in bičajo, žgejo in osamijo. Konji prvi ujete generacije izgubijo žar Živosti, zbledi jim pokončnost svobodnih, ovne jim sijaj v očeh, vsake toliko pa vzdignejo glavo in pogledujejo v prostranstvo za ograjo. Generacija za njimi, rojena v jetništvu, nima simptomov jetništva prve. Takoj po rojstvu se privijajo k materi, veseli poskakujejo in ničesar ne pogrešajo. Njim se oči nikdar ne zaiskrijo.

Do srečanja s puščavskimi konji, nisem vedela, da so konji pri nas tako daleč od Živosti, da zdaj, ko to vidim, spominjajo bolj na živ mehanizem, strpan v službo nezdravim človeškim apetitom...., udomačen, ukročen, zamejen, špikan s to in ono kemijo, ujahan in dresiran v kase, hojo in kmetijska dela. Ni načina, da si predstavljam Živost, dokler je ne doživim s telesom. To je bil šok, od katerega se nisem nikoli opomogla, šok, ki je razgalil mojo zlaganost. Ko sem doživela udomačevanje svobodnih konj, se mi je lomilo srce..., a kakšna bolečina, ko to doživljam pri naših otrocih?

Nekaj let kasneje, na kmetiji na severno-primorskem, sem spoznala ljudi, ki so mi prižgali iskro v srcu in so na lepem kosu gozda imeli prosto živeče konje. Konji so imeli enostavno zavetje iz lesa postlano s senom, da so v zimah imeli zatočišče pred vetrovi in dežjem, sicer pa so bili nedotikani s strani človeka. Ko jih je njihov človek z žvižgom poklical, so iz obronkov gozda, čez velike travnike, skoraj leteli štirje konji v takem galopu, da sem otrpnila od mogočnosti, ki se je, s tresenjem zemlje, valila proti meni.. kot bi komaj čakali, da so deležni pozornosti svojega človeka. Ob srečanju se ganljivo ljubkujejo.

Z njimi preživimo ure. Sprehodimo se do potoka in pijemo..., mi z rokami, oni z žnabli, vsi pa presijani s prvinskostjo, ki nas veže v Eno. Znova in znova se je potrjevalo, da je vsa narava, bolj kot hrane, lačna ljubeče pozornosti človeka. Ne rabimo jih krotiti, da bi nam služile. Vse je že narejeno tako, da se samo vzdržuje, nam pa prinaša le Lepoto, veselje, navdih in vsestransko pomoč.

Čeprav konji, rojeni v jetništvu, ne hrepenijo več po svobodi, je telesni instinkt neizbrisen in se obodi v trenutku, ko je znova potreben. Če odpremo vrata ograje, bodo zarezgetali in drug drugega vabili nazaj domov, se od veselja postavljali na zadnje noge in odvihrali v svobodo. Ko bodo na hribu, daleč od stare zamejenosti, se bodo na kratko obrnili, se poslovili od nje in se nikdar več ozrli. Čeprav sem rojena v jetništvo, je dovolj, da pridem v stik s prvinskostjo, da se duh Živosti zgane v meni in me začne voditi po poti Življenja. Zdaj poznam njegov glas, zdaj ga razločim od hrupa, ki se je naselil vame, zdaj slišim, kaj potrebuje.

Šele kot taka vidim, zakaj me sila prevare tako silovito žene v občutek pomanjkanja časa in hitenja, da bi si ne privoščila odmika od nje in iz sproščene odmaknjenosti sprevidela, komu strežem. Poznala sem New Yorčana, ki je kupil stanovanje na kolodvoru, na Dunajski v centru Ljubljane. Pravi, da ne more zaspiti brez škripanja avtobusnih zavor in mestnega hrupa. On je konj nn-te generacije prvih ujetih konj. Narave kot okolja, v katerem živi, dela in spi, še ni doživel. Njegovo telo niti ne hrepeni po njej, od nasilja je otopelo. Narava in njeni zvoki so visoke frekvence, ki jih telo vpijja kot balzam, kot zdravilno zvočno kopel, kot gozdno uspavanko, kot visoko Darilo, po katerih instinktivno ve, da je Ljubljen, Varovan in Izpolnjen. Narava in njen glas je hrana za telo in Dušo, od katere prejema Modrost Vednosti Vira. Narava je prva knjiga razodetja in njeni zvoki so izlivi Ljubezni in Modrosti.

Ni slučajno, da je eno najučinkovitejših načinov mučenja, prav mučenje s hrupom. Ljudje smo potopljeni vanj ves čas, le da v malo manjši intenzivnosti in od rojstva v njem, da ne opazimo njegove tujosti. Več miru kot je v meni, bolj neznosno je bivati v njem. Če čutite zvočno nasilje tega sveta, prestajate nedopovedljive muke, v katerih si skoraj želite, da bi nikdar ne oživali. Hrup, predvsem velikih vozil, je tako intenziven, da ga ne prepiše posnetek zvokov narave, četudi na slušalkah na najvišji glasnosti. Telo ga zaznava tudi, če so ušesa tesno zatesnjena. Trese ga do globin. Na vsakem obratu ropotajo avtobusi in tovornjaki, različni stroji, tulijo sirene, preletavajo helikopterji..., v zaprtih prostorih bobnijo ventilatorji ali klime, računalniki, serverji, printerji, kavomati, sesalci, mešalci, rezalci..., luči pritajeno brnijo. Na avtobusih in v javnih prostorih, vse bolj pa tudi po domačih hišah, je ves čas prižgan radio ali TV, ki se nerazumljivo meša s hrupom odpiranja vrat, govorjenjem, pralci, sušilci in drugimi gospodinjskimi stroji. Vse skupaj pa ustvarja brneče ozadje, ki počasi in pritlehno ukroti še tako svobodnega duha.

Dobesedno bombardirani smo s hrupom. Otroke pošiljamo vanj in jih tam zadržujemo leta, kot da ni nič. Nihče ne opazi tega nasilja in ga tudi ne bo, doker ne spozna miline bivanja v naravi. Če bi jo, bi to vedelo njihovo telo in bi vedeli tudi oni, kar jim vse besede, ki govorijo o Živosti, ne morejo dati. Naj ta kaplja povabi, da bi se kdo opogumil in si dovolil sleči brezčutnost telesne otopelosti.

Koliko nas je, ki smo rasli z naravo, brez plastičnih in mehanskih igrač in koliko teh danes še tako Živi? Koliko jih je, ki so kot otroci poznali naravo in svobodno igro v njej in jo ohranjajo tudi za svoje otroke? Instinkt telesa je Božanski vodnik in zdravnik. Potrebuje ne le naravo, pač pa tudi svoj ritem, vsebino, smoter in kakovost vsega, česar se dotakne.

Ne morem preveč poudariti, kako pomembno je, da prva leta preživimo svobodni v naravi in v tihi, dejavni ljubezni družinskega okolja.

Ni pomembno, koliko o Ljubezni in o naravnosti govorimo, šteje le dolžina preživljanja v blagodejnosti narave in atmosferi energije Ljubezni..., šteje vibracija, kateri je izpostavljeno telo.

Prvi pogoj razcveta Duše

To so pogoji za razcvet Božanskih danosti, ki se zganejo le v sebi lastnem vibracijskem okolju. Duša je občutljiva, tenkočutna in pronicljiva naravna tehnologija, v neprekinjenem zaznavanju energijj.

Prvo, kar je potrebno, da se Duša počuti kot doma, ko vstopi v telo je, da je enako neomejena in neogrožena kot pred vstopom vanj.

Učitelj je imel ta privilegij. Prvih sedem let je živel pri babici na deželi brez staršev. Ni imel določene ure, kdaj se mora zbuditi, ni hodil v vrtec in določenih ur kdaj mora jesti, kdaj oditi iz vrtca, kdaj in kaj se sme igrati znotraj sten..., odraščal je brez umetnih struktur, in nareka od zunaj ki za naraven razvoj Duše niso potrebni. Dneve je preživljal svoboden, se potapljal v čarobnost Živih stvari, jedel, ko je bil lačen in si je postregel sam. Babica je pretežni del dneva vrtnarila in gospodinjala po okoliških hišah, a njena tiha prisotnost je žarela iz ognja v šporgetu in iz tople hrane na njem, ki je vnuka ljubkovala cel dan. Dovoljen mu je bil naraven ritem v vsem, tesno povezan s telesom, ki je bilo vsa ta leta hranjeno z zvenom naravnih elementov. Pojma časa, omejevanj, naglice in hitenja..., ni poznal. Njegova zavzetost v sedanje dogajanje je ostala nedotaknjena. Bil je atletsko pronicljiv za odtenke, znamenja in govorico Življenja. Večkrat omeni, da je njegovo otroštvo edina svetlost njegovega Življenja. Nato se je preselil k materi in očimu v mesto, ter hitro in boleče odrasel.

Z naravo negovan instinkt telesa in v nemoteni pozornosti, otrok brez učenja prepozna laž, neprijetnost in škodljivost kot ne-udomačene živali, ki se nevarnosti že na daleč in celo v naprej izognejo. Ta čista povezanost Duše in telesa, to neomadeževano zlitje obeh ravni našega obstoja, je nujen za razcvet Duše. Zdaj se Duša lahko varno požene v rast. Potopljena je v visoke, nežne vibracije, v katerih se počuti kot doma. To je prvi naravni pogoj razcveta Duše.

Drugi pogoj razcveta Duše

Druga podpora razcvetu Duše se zgodi se le, če je prva izpolnjena..., ta je varnost urejenosti, je Razumnost, ki loči Resnično od lažnega. Ko otrok doživi, t.j. s telesom spozna, svobodo naravnosti, je opremljen z notranjim razločevalcem. Zdaj šele je primerno opremljen za vstop v tujost tega sveta in preživi. Njegov Učitelj ni človek, je Življenje samo. Ker je njegovo telo raslo v Svobodi in Ljubezni, opazi njuno odsotnost brez razmišljanja. Če so vas starši dali tujcem v rejo in vas zaprli med stene, preden ste spoznali Lepoto Božanske Naravnosti, niste imeli nobenih možnosti, da bi ubežali podružbljenosti.

Vstop v svet nesvobode in neljubezni je šok za Dušo, a je nujen, da naravne Danosti hoče in izbere tudi kot odrasla..., ali pač zavrne. Z vstopom v okolje, ki ni skladno z Zakonom Narave, se začne trnjev ali križev pot. Ta preizkuša Dušo v njenih nagnjenjih in ji pomaga razumeti Njene nezavedne vzorce, ki v svobodi Ljubezni niso bili izzvani in prepoznani. Tako Duša, ob soočenju z lastnim nasprotjem, če je opremljena z izkušnjo Ljubezni in Svobode, prepozna zmoto in vse bolj kristalizira v svoji Naravnosti. Brez Moči Ljubezni in Svobode pa praviloma klone pod pritiskom in se zataji.

Nagnjenja, s katerimi se rodimo, imajo največjo težo pri ustvarjanju pritiska na razcvet Duše, manjšo predstavlja okolje in drugi ljudje, ki so ob boku teh nagnjenj, drobčkani mučitelji, ki le razkrivajo naša nagnjenja. Nadaljevanje zorenja Duše je, od tu dalje, podvrženo pravšnjemu pritisku, ki ga določa naša izbira v sedanjem trenutku..., smo zvesti svoji Resnici, Svobodni in vdani ukazom Ljubezni, imamo doživetje Veličine Življenja in izgrajen odnos z Njim, Mu zaupamo kot vseprisotnemu Zavezniku, so naši odgovori na preizkušnje skladni z Njim..., ali smo zatopljeni v svoj prav, odrezani od Življenja, pregneteni z mentaliteto odvisnosti in ogroženosti, podlegamo pritisku nizke zavesti in igramo njeno igro?

Ljudje kot Ena Duša, smo pretežno mladi..., naivni in radovedni, prav zdaj na točki razvoja, ki nas sili, da se odločamo med enim in drugim. Bomo vztrajali v prepričanju, da je človekova misel in njegov zakon avtoriteta in se zanašali na širino svojega razumevanja..., ali bomo spustili nadzor, prisluhnili telesu in hrepenenju Duše?

* * * * *

MaŠumoRada

Sorodne vsebine... : Izstop iz norosti in praktično vse kaplje do sedaj